

SMS jako genologiczne signum temporis

MONIKA KRZEMPEK
(Opole)

1. Status gatunkowy SMS-u

W ciągu ostatniej dekady między innymi dzięki odkryciu i zastosowaniu nowoczesnych technik przekazu ogromną popularność w dziedzinie komunikacji międzyludzkiej zdobyły nowe gatunki wypowiedzi. Większość z nas niemal nie wyobraża już sobie życia bez internetowych baz danych, e-maili oraz SMS-ów – krótkich wiadomości tekstowych (SMS – skrót ang. *Short Message Service*).

SMS możemy wysłać do innego użytkownika sieci z każdego miejsca o każdej porze, wpisując na ekranie telefonu tekst zawierający maksymalnie 160 znaków. Dochodzi on do odbiorcy prawie natychmiast, jest stosunkowo tani, a za jego pośrednictwem możliwe jest przekazanie niemal każdego przesłania. Zwykle zatem zamiast pisać długi i czasochłonny list, czy dzwonić do kogoś, wolimy wysłać SMS. Ta ekspansywna i nieustannie zmieniająca się (ciągle właściwie *in statu nascendi*) elektroniczna forma przekazu odgrywa istotną rolę w kontaktach międzyludzkich i stanowi przedmiot zainteresowania nie tylko językoznawców.

SMS-y służą nam przede wszystkim do codziennej, prywatnej komunikacji z najbliższymi. Jednakże można je wykorzystywać również w wielu innych dziedzinach: do zarządzania systemami komputerowymi, przesyłania poczty elektronicznej czy zbierania informacji na różnorodne tematy. Interesujące nas wiadomości możemy otrzymywać nie tylko od znajomych, ale także w ramach usług świadczonych przez różne firmy i operatorów sieci. SMS-y ze względu na charakter relacji między nadawcą a odbiorcą można zatem podzielić na dwie grupy – wiadomości

oficjalne (jak m. in. SMS-y reklamowe czy SMS-y wysyłane przez operatorów sieci) i wiadomości nieoficjalne (prywatne)¹.

Moim celem jest określenie statusu gatunkowego SMS-u. Podstawę materiałową stanowi korpus ponad 600 wiadomości prywatnych wysłanych i otrzymanych przez młodych ludzi (studentów). Pominięte zostały SMS-y oficjalne (reklamy, komunikaty operatorów, wiadomości wysyłane przez różnorodne serwisy na życzenie klienta), a także SMS-y przesyłane za pośrednictwem internetu.

Termin *gatunek* nie ma w pracach genologicznych jednoznacznie określonego statusu ontologicznego. W tym szkicu rozumiem go jako względnie stały schemat konstrukcyjny odtwarzany przy produkcji nowych tekstów i wykorzystywany dla osiągnięcia określonych celów komunikacyjnych w typowych sytuacjach aktu komunikacyjnego (Gajda 1982, 166-167). Posługując się tym pojęciem, mam na myśli pewien wzorzec, model organizacji tekstu (por. Gajda 1993, 245; Wojtak 2004, 16), którego strukturę warunkują takie czynniki jak: 1. nadawca, 2. odbiorca, 3. stosunek nadawca-odbiorca, 4. sytuacja nadawcza, sytuacja nadawczo-odbiorcza, sytuacja odbiorcza, 5. przedmiot tekstu, 6. ujęcie przedmiotu, 7. tworzywo tekstu, 9. przedstawienie i wyraz, 10. kod (zob. Skwarczyńska 1965, 89-115).

Badacze traktują SMS-y jako hybrydy o niejasnych i rozmytych sygnałach przynależności (zob. Malinowska 2004, 198), bądź uznają poszczególne wiadomości za teksty kształtowane na różnorodnych wzorcach i tym samym reprezentujące różne gatunki (krótki list, okazjonalna kartka, telegram, replika w dialogu) (zob. Kaczmarek 2002, 130-135). SMS wykazuje podobieństwo do rozmowy i listu (gatunków potocznych), jednakże są w nim też zcechy właściwe innym formom wypowiedzi. W związku z tym można zaryzykować stwierdzenie, iż mamy obecnie do czynienia z kształtowaniem się nowego gatunku.

2. SMS a list

SMS wykorzystuje schemat komunikacyjny listu. Jest „wypowiedzią pisemną skierowaną do określonego adresata i powiadamiającą go o czymś lub nakłaniającą do pewnych zachowań” (Sławiński 2000, 281). Jest także pewnego rodzaju substytutem osobistej rozmowy, „rozmową na odległość” czy „rozmową z nieobecnym” (Skwarczyńska 1937, 37) i w związku z tym stosowane są w nim róż-

---

1 Więcej o typologii SMS-ów zob. E. Wołanska (2002, 21-30).

nego typu zabiegi stylistyczne, służące przewycięzeniu dystansu między partnerami i złagodzeniu pośredniości kontaktu.

Ze względu na podobieństwo sytuacji komunikacyjnej SMS-y często powielają schemat kompozycyjny listu². Pojawiają się w nich zwroty powitalne uzupełnione o formuły adresatywne a także pytania grzecznościowe, np.: *Czesc Moniczko!*; *Witam zabko:*); *HEJ EDIT*; *Witam! Jak tam dzionek?*; *CzescStaryJakSIEmasz?*; *Cze:)Coslychac?*³.

Możemy także zauważyć obecność zwrotów pożegnalnych, np.: *Caluje*; *Usciski*; *Buziaki*; *Buziaczki*; *Buzka*; *Pozdrowienia*; *Pozdrowionka*; *Na razie*; *Pa*. Do pozdrowień niejednokrotnie dołączone są życzenia, np.: *milego dnia*; *trzymaj sie zdrowo*; *Kosmatych snow*; *DobrejNocyZyczeIdoJutra:-)*. Pomimo ograniczonej długości komunikatu nadawcy nie uznają formuł grzecznościowych typowych dla listu za elementy zbędne i w SMS-ach również je stosują.

Pojawienie się zwrotu grzecznościowego nie jest jednak obligatoryjne. W poszczególnych SMS-ach rama tekstowa bywa znacznie ograniczona, a w wielu przypadkach jest pomijana całkowicie. Wówczas nadawca rozpoczyna swój komunikat od realizacji konkretnego tematu, przechodząc od razu do części właściwej, np.:

*DzisiajMamTakiPolotZeAzBoliNieMamZajec
OlewamStasiaJutroMamCiagDalszyRemontuZarazWyskoczePrzezOknoNiezlaJazdaZKotemJak
WidzeSzkodaLezBudzDoktora:))mamTelDoKlaudi:),JAideNa18doDENTYSTYkoloBIBLIOTEK
IjesliCZEKACKoloTEATRALNEJtoDAJsygnalPA**

Tekst właściwy SMS-ów a także formuły grzecznościowe są w znacznym stopniu zmodyfikowane. Cechuje je przede wszystkim minimalizowanie użytych elementów językowych, wynikające z potrzeby uzyskania maksymalnej zwięzłości wypowiedzi, a także obecność elementów właściwych innym formom wypowiedzi (np. emotikony), przykładowo:

*WitajPaskudko!hcialamCiZyczycUdanegoWieczoruNeSpijSeWDrejkju.)WlasneWyjezdzamZOpo-
laPaPa; CzeProbowałamWyslacCizNetuDostala-
sCos?bedezDagaWprzyszlymTygodniuWopoluMozewspolnyWypadNaBrowara?CoUCiebieSly-
chac?zdrowkoDopisuje?Sciskammocno:-)PA.*

2 Więcej o schemacie kompozycyjnym listu i jego elementach składowych zob. K. Data (1989, 146-147).

3 Wszystkie przykłady podaję w oryginalnej wersji.

Ze względu na elektroniczny kanał przekazu zmianie ulega także informacja o dacie powstania wiadomości i podpis. Pojawiają się one na wyświetlaczu przed tekstem właściwym SMS-u i najczęściej nie są już w nim powtarzane. Natomiast informacja o miejscu powstania przestaje mieć tak duże znaczenie jak w przypadku listu i prawie zawsze jest pominięta.

Oprócz modyfikacji poszczególnych elementów na uwagę zasługuje także fakt, iż tekst SMS-u nie jest podzielony na akapity, nie ma podziału na części (wstęp, część właściwa, zakończenie). Ponadto strukturę SMS-ów cechuje dość duża fakultatywność kolejności występowania określonych elementów składowych (przykładowo podpis i pozdrowienia mogą pojawić się na początku), np.:

TuOlaWSoboteChcemyJechacDoAnuszyEwentualnieW Piatek+doSobotyZostac*zastanówSie-SpójrZwójTerminarz+dajZnacByloCosWaznegoWKat?mamZadzwoniec?pozdrawiam*.

Jak pokazują powyższe przykłady, autorzy SMS-ów – podobnie jak i listów – posługują się przede wszystkim językiem kolokwialnym (por. Kałkowska 1982, 7). Występuje w nich wiele określeń i sformułowań charakterystycznych dla języka mówionego, np.:

JestemPadnieta; ja wkuwam szkoda gadac; jeden koles chodzi i skupuje; skoczna muza; co porabiasz; PIJE SE PIWKO.

Treścią zarówno jednej jak i drugiej formy wypowiedzi może być wszystko. Obie mają z założenia charakter monologiczny. Cechuje je jednakże wysoki stopień dialogiczności:

Imieniny?ObhodziJeHybaCoDrugiDien?:)JaNeObhodelMeninPiwkoMozeBycDoZobaceniaJutroHybaZeMneZamkna:)MamDobryHumor!OhoteNa...NoZartowalamBedeGzeczna..HybaZe..O kazja?; MamMalePytankoCyWyGadalyszezKotem?OtózPzyslaZZajeciPowiedzalaZeWPonedzalekPze prowadziSeDo40:)FajneNoNe:)milegoWekendu:).

List i SMS są ogniwami dialogu przy tym jeszcze dialogizowanymi wewnętrznie (Kałkowska 1993, 188). Na uchwycenie ich cech dialogicznych pozwala analiza tekstów należących do ciągu korespondencyjnego, bowiem list i SMS w zasadzie funkcjonują wśród innych listów i SMS-ów, będących ich przyczyną lub następstwem.

Wszystkie wyżej przytoczone argumenty pokazują, iż istnieje wiele podobieństw pomiędzy listem prywatnym a SMS-em. Pokrewienstwo stylistyczne a także

analogie w zakresie kompozycji i pragmatyki tekstu mogłyby skłonić nas do uznania SMS-u za odmianę gatunkową listu, czyli formę ukształtowaną w toku rozwoju gatunku i różnicowania jego funkcji, tematyki i przede wszystkim właściwości strukturalnych. Odmianę, która ze względu na specyfikę kanału komunikacji oprócz elementów charakterystycznych dla listu wykorzystuje także inne schematy gatunkowe.

3. SMS a rozmowa

SMS posiada wiele cech charakterystycznych dla potocznej rozmowy i często znacznie bardziej przypomina nam replikę dialogową niż list:

Zaraz bede; Za chwile musze sie ubrac; Oczywiście ze znajde chwileczke, proponuje u mnie o 8-9pm; Bede czekała pod uczelnia o 14; Dzis na pewno nie wroce.

Mimo odległości w czasie i przestrzeni istnieje możliwość niemal natychmiastowej odpowiedzi. W związku z tym SMS ma o wiele większy potencjał dialogiczny niż list. Struktura monologowa jest w nim znacznie częściej przełamywana poprzez otwieranie miejsc na potencjalne repliki. Nadawca aktywizuje odbiorcę do kontaktu, nie czeka biernie na odpowiedź, lecz ją niejako wymusza przez stawianie pytań:

Krece sie po miescie, ale wpadlabym doCiebie za jakas godzinke, co Ty na to?: Jestem u Kaji, mniemam ze jestes w pokoju, do ktorej bedziesz?: „Zadzwonisz jedzo?; Moge liczyc na to ze jutro nie bede musial spac na dworcu???”; Moge wpasc jutro po te notatki?: JesteśWAkademiku?.

Zdarza się nawet, że ciąg wysyłanych wiadomości przybiera postać dialogu SMS-owego, np.:

- 1 – Gdzie jesteś? O której będziesz?
- 2 – Zbliżam się do Opola. Mamy spóźnienie ale spoko
- 1 – A towarzystwo jak tam?
- 2 –Pani z pieskiem i ksiadz. Calkiem miło:) Do zobaczenia

Obserwujemy wówczas dwukierunkowy przepływ komunikatów. Rozmowa czy też SMS-owy ciąg korespondencyjny może trwać od kilku minut do kilku godzin.

Z dialogicznością łączą się także inne cechy charakterystyczne dla komunikacji mówionej, a zwłaszcza rozmowy potocznej. SMS-y mają nieformalny, spontaniczny i quasi-konwersacyjny charakter, przekazują przeważnie informacje doraźne i są czynnikiem kształtującym repliki dialogowych. Istotną cechą języka używanego w SMS-ach jest potoczność. Jej przykłady można zauważyć na różnych piętrach systemu języka, a zwłaszcza na poziomie składni (eliptyczne zdania), w formach gramatycznych (fleksja i słowotwórstwo) i w słownictwie (potoczności, wyrazy ekspresywne, wulgaryzmy, wyrażenia ściśle środowiskowe i powiedzenia charakterystyczne dla stylu kolokwialnego - zaimki nieokreślone i wskazujące, formy zdrobnień) (por. Lubaś 2003, 41), np.:

NoSpoczko:niezleBylyCyrkiNaFonetyce;mogePrzylezc?: zycieJestCudowneTylkoCiutJebie;
JaDopieroWsyLwkaMozePrzywKretów!
UstalcieCoMamPrzygoto+przywiezcJutroMamKoloCzytamSeWlasnie:(KolSnow+kotlety(wie
cieNaCo)bye;
Wyjdzimy.sprawySIEmaja:poSEM.MAG.czujeSIEjakINTELIGENTNAinaczzej: Napisz mi
gdzie to masz to ja tam przyjde.

SMS to forma, która jest niejako na granicy mowy i pisma, to niemal „pisany język mówiony” (Gruszczyński 2001, 197). Wiadomość tekstowa może posiadać elementy sformalizowanego języka pisanego oraz języka mówionego, silnie nacechowanego emocjonalnie. Może być nośnikiem zarówno informacji starannie dobranych i uporządkowanych jak i spontanicznie werbalizowanych. Jej kształt językowo-stylistyczny może być obciążony rygorami logicznymi, normami obyczajowymi, konwencjami kulturowymi i regułami poprawności językowej oraz być efektem długotrwałych przemysłów jak w przypadku wypowiedzi pisanych. Jednocześnie SMS może służyć codziennym potrzebom kontaktu interpersonalnego jak potoczne komunikaty mówione. To tekst, który w zależności od sytuacji komunikacyjnej wykorzystuje elementy typowe dla listu lub charakterystyczne dla rozmowy (por. Kaczmarek 2002, 130-135), a najczęściej jest ich kontaminacją.

Można by zatem za M. Kaczmarek stwierdzić, że forma ta w zależności od sytuacji może przybierać różne postaci gatunkowe. Może być alternatywą dla listu, repliki dialogowej, formą o kształcie listu zastępującą replikę, czy też ich kontaminacją. Jednakże często SMS posiada także elementy charakterystyczne dla innych gatunków, takich jak zanikający już dziś telegram, od którego przejął pewne cechy stylu (por. Malinowska 2004), czy gatunki internetowe (por. obecność emotikonów). Zasadniczą cechą krótkich wiadomości tekstowych jest zatem hybrydyczność. Jednakże hybrydyczność SMS-owa zawiera się w pewnych granicach. Nie-

które prawidłowości powtarzają się, krystalizują się typowe cechy SMS-u i wytworzył się już mniej lub bardziej stabilny pewien wzorcowy zespół komponentów strukturalnych. Warto zastanowić się w tej sytuacji nad tym, czy w tym przypadku nie mamy do czynienia z zupełnie nową autonomiczną jakością gatunkową.

4. SMS – nowy gatunek?

Odpowiedź na pytanie, gdzie przebiega granica między samodzielnością gatunkową a byciem jego wariantem, odmianą nie jest jednoznaczna⁴. Granica ta jest nieostra i niestała, a określenie samodzielności kategorialnej relatywne (Witosz 2005, 157). Przejrzystość podziałów komplikuje obecność odmian gatunkowych szybko autonomizujących się i przechodzących do grupy samodzielnych gatunków (Gajda 1982, 173). M. Wojtak twierdzi, że o tożsamości gatunku decyduje obecność wzorca kanonicznego, czyli zespołu jego najbardziej trwałych wyznaczników strukturalnych, pragmatycznych i stylistycznych (2004, 18). Wydaje się, że można się pokusić o stwierdzenie, że w przypadku SMS-u powoli zaczynają kształtować się poszczególne wyznaczniki i w związku z tym staje się on samodzielnym gatunkiem. Trudno go co prawda zdefiniować, ponieważ poszczególne egzemplarze różnią się strukturą i pełnią różne funkcje, ale są do siebie zbliżone na zasadzie podobieństwa rodzinnego Wittgensteina. Mają wiele wspólnych cech, ale trudno wyznaczyć dla wszystkich wspólną jednoznaczną strukturę wzorcową.

Za rozwiązaniem przyznającym status autonomicznego gatunku SMS-owi przemawia wiele. Na podstawie zebranego materiału można zbudować prototypowy model SMS-u i aktu komunikacji SMS-owej. Wygląda on następująco: nadawca, którym jest człowiek posiadający telefon komórkowy, aby porozumieć się ze swoim partnerem tworzy, a następnie wysyła drogą elektroniczną komunikat – SMS. Budowany jest on zwykle w pośpiechu w oparciu o znany im kod (leksyka i gramatyka języka polskiego oraz elementy niewerbalne, np. emotikony). Jego długość jest ograniczona do 160 znaków, w związku z tym zwykle występują w nim różne sposoby kondensacji treści. Skrótowość przejawia się na różnych poziomach tekstu od zapisu po budowę wyrażeń. Styl cechuje najczęściej spontaniczność, ekspresywność, emocjonalne nacechowanie i potoczność. Rozpiętość tematyczna SMS-u jest nieograniczona. Pełni on najczęściej funkcję praktyczno-zy-

---

4 Zagadnienia tzw. *zycia gatunków* podejmowane były głównie przez literaturoznawców. Dziś tym kwestiom przygląda się także genologia lingwistyczna, zob. Ostaszewska 2000 i 2004.

ciową i fatyczną. Jest ogromnie uzależniony od kontekstu, w którym powstaje. Odwołuje się do wspólnej wiedzy życiowej partnerów i najczęściej jest pozornie niespójny. Ów tekst adresat – odbiorca odczytuje z wyświetlacza telefonu i stara się zrozumieć. Porozumienie jest możliwe dzięki w znacznej części podobnej świadomości (kompetencji) językowej i wiedzy życiowej.

Warto zaznaczyć, iż choć można stworzyć model prototypowy, wiele konkretnych wypowiedzi odbiega od wzorca. Różnice między wzorcem gatunku, a aktualizacją jego reguł w konkretnych tekstach wynikają z faktu, że reguł gatunkowych nie realizujemy w sposób ścisły i tak jak nie ma tekstów pozagatunkowych, tak też nie ma utworów podpadających całkowicie pod normy jednego gatunku (por. Nycz 1993, 70-71). W odniesieniu do jednostkowej wypowiedzi można zatem mówić, że jej kształt genologiczny jest jak określił to I. Opacki wielopostaciowy, gdyż najczęściej odnajdujemy w niej ślady wielu zaktualizowanych gatunków (1967, 205).

SMS jest genologicznym znakiem naszych czasów. Tak jak obecnie większość tekstów zarówno literackich jak i nieliterackich jest przykładem formy „mieszanka” – polimorficznej, politematycznej i polifunkcyjnej hybrydy (por. Grochowski 2000, 254), sprawiającej trudności w zakwalifikowaniu genologicznym. Jest także dowodem na to, w jaki sposób na początku wieku XXI kontekst współczesnej kultury oraz rozwój nowych technologii powodują, że różnorodne wzorce poddawane są aktualizacji. Dopuszcza ona innowacje, w wyniku których gatunki podlegają zmianom, metamorfozom i przekształceniom. Dynamika tych zjawisk jest dziś szczególnie widoczna. Gatunki stosunkowo szybko i często zmieniają się, żyją krócej, rośnie ich liczba, mieszają się i nakładają na siebie (Gajda 1993, 144). Wyraźne zmiany zaznaczają się zwłaszcza w komunikacji elektronicznej.

Nowe gatunki powstają jako wynik adaptacji starych gatunków do potrzeb współczesności. Zachowują pewne elementy dawne, zmieniają inne, by sprostać nowym wymogom. Zajmując centralne miejsce w rejestrze form zachowań komunikacyjnych, oddziałują na pozostałe, przenosząc do ich struktur własne cechy (por. Witosz 2005, 194). Na przykładzie SMS-u widać, jak te formy wypowiedzi wpływają na inne. Elementy i cechy typowe dla niego i dla gatunków internetowych, takie jak emotikony czy skrótowość, zaczynają przechodzić do starych gatunków jak tradycyjny list czy kartka pocztowa.

SMS jest także przykładem tego, iż kontaminacja form gatunkowych owocuje powstaniem gatunków hybrydalnych, które z czasem przybierają bardziej wyraziste postaci. Można go określić jako gatunek ewoluujący zgodnie z rytmem rozwoju kultury. Łączy on bowiem wiele wyróżników gatunków potocznych już ist-

niejących (list, telegram, rozmowa), czy też gatunków dopiero powstających (gatunki internetowe) i wykorzystuje je w specyficzny dla siebie sposób. Przy czym forma ta nieustannie rozwija się i ewoluuje. Być może za kilka lat wykrystalizuje się jej wzorzec kanoniczny i jej alternacyjne i adaptacyjne warianty oraz normatywne i fakultatywne wyznaczniki (por. Wojtak 2004, 17-18). A fakt, że dziś SMS charakteryzujemy, odwołując się do różnych starych gatunków, mówi wiele zarówno o naszej świadomości genologicznej jak i o skomplikowanej naturze powstających tekstów.

Literatura:

- Data K., 1989, *Struktura tekstu listowego*, „Język Polski” z. 3-5.
- Gajda S., 1982, *Podstawy badań stylistycznych nad językiem naukowym*, Warszawa.
- Gajda S., 1993, *Gatunkowe wzorce wypowiedzi*, [w:] *Encyklopedia kultury polskiej XX wieku*, t. 2: *Współczesny język polski*, red. J. Bartmiński, Wrocław.
- Grochowski G., 2000, *Tekstowe hybrydy. Literackość i jej pogranicza*, Wrocław.
- Gruszczyński W., 2001, *Czaty w Sieci, czyli o (polskich) zwyczajach językowych w Internecie*, „Dialog” nr 2.
- Kaczmarek M., 2002, *Specyfika językowa i graficzna krótkich wiadomości tekstowych (SMS-ów)*, [w:] *Tekst w mediach*, red. K. Michalewski, Łódź.
- Kałkowska A., 1982, *Struktura składniowa listu*, Wrocław.
- Kałkowska A., 1993, *Językowe wykładniki pragmatycznej funkcji listów*, „Stylistyka” 2.
- Lubaś W., 2003, *Polskie gadanie. Podstawowe cechy i funkcje potocznej odmiany polszczyzny*, Opole.
- Malinowska E., 2004, *Napisz do mnie przez telefon - od epistoly do SMS-a*, [w:] *Gatunki mowy i ich ewolucja*, t. 2., *Tekst a gatunek*, red. D. Ostaszewska, Katowice.
- Nycz R., 1993, *Poststrukturalizm a wiedza o literaturze*, Warszawa.
- Opacki I., 1967, *Krzyżowanie się postaci gatunkowych jako wyznacznik ewolucji poezji*, [w:] *Problemy teorii literatury*, red. H. Markiewicz, Wrocław.
- Ostaszewska D., red., 2000, *Gatunki mowy i ich ewolucja*, t. 1., *Mowy piękno wielorakie*, Katowice.
- Skwarczyńska S., 1937, *Teoria listu*, Lwów.
- Skwarczyńska S., 1965, *Wstęp do nauki o literaturze*, t. 3., Warszawa.
- Sławiński J. (red.), 2000, *Słownik terminów literackich*, Wrocław.
- Witosz B., 2005, *Genologia lingwistyczna. Zarys problematyki*, Katowice.
- Wojtak M., 2004, *Gatunki prasowe*, Lublin.
- Wolańska E., 2002, *Właściwości komunikacyjne, genologiczne i językowe krótkiej wiadomości tekstowej (SMS)*. *Wybrane zagadnienia*, „Poradnik Językowy” z. 10.

Text Message as a Genologic SIGNUM TEMPORIS

The aim of the paper is to determine the genre status of text messages. The author proves that the text message is a genologic sign of our times. It is an example of a "mixture" form – a polymorphic, polythematic, and polyfunctional hybrid that is difficult to be qualified genologically because it shows a similarity to a letter and to a conversation (colloquial genres). However, it has still numerous features that make us classify it as a separate genre evolving in accordance with the culture development rhythm.

Key words: *text message; genre; letter; conversation; new genre; genre evolution.*